

جنگ جهانی دوم و مُد: تولد یک سبک جدید

نویسنده: لورن آلد

مترجم: مهشید مسیبی^{*}

۱. کارشناس ارشد پژوهش هنر، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

چکیده

در این مقاله تغییراتی که در سبک و استایل لباس‌های زنانه از دهه ۱۹۳۰ تا اواخر دهه ۱۹۴۰، از سبک‌های ساده‌تر زمان جنگ تا ظاهر شیک و عجیبی که توسط دیور رایج شده بود را نشان می‌دهد.

مقدمه

با نگاهی به سبک‌های لباس رایج افراد، می‌توان به مقدار زیادی از ارزش‌های اجتماعی حاکم بر آن دوره پی برد. در حالی که در اوایل قرن بیستم، زنان کمرهای استخوانی و تنگی که در زیر لباس‌های بلند و پرتزین می‌پوشیدند تا به بدن خود فرم اغراق‌آمیز زنانه‌تری ببخشند، تنها بیست سال بعد، گروهی از زنان به نام *فلیپرها*^۲ (دهه پرشور بیست)، دامن‌های کوتاه تا زانو با لباس‌زیرهایی را محبوب کردند که به دختران ظاهری لاغر و پسرانه می‌داد. تنها در طی چند سال، چهره یک زن ایده‌آل و شیک‌پوش دست‌خوش یک دگرذیسی کامل قرار گرفته بود که نشان‌دهنده سست‌شدن ارزش‌های محافظه‌کارانه و تولد یک فرهنگ جدید بود که جهان را متحول می‌کرد. تا پیش جنگ جهانی دوم و ورود دولت‌های بریتانیا و آمریکا به دنیای مد، بلندای دامن‌ها و سیلوئت‌های لباس، مطابق میل طراحان در نوسان بود. مقررات دولتی، سبک لباس را برای مردان و زنان دیکته می‌کرد و گرچه بسیاری بر این باورند که جنگ دوره‌ای از رکود را در سبک به وجود آورد، اما در واقع، انگیزه‌ای بود که پس از جنگ منجر به انقلاب مد در آمریکا و اروپا، توسط کریستین دیور و سبک جدید او در سال ۱۹۴۷ شد.

در این مقاله تلاش شده تا دشواری کشف حقیقت درباره گذشته توضیح داده شود. به نظر می‌رسد در تاریخ مُد متأخر، اختلاف نظر چندانی در مورد نحوه لباس پوشیدن مردم وجود نداشته باشد؛ زیرا مجلات و کاتالوگ‌های مد به عنوان مدرک و شواهد بصری در دسترس

هستند. با این وجود گاهی نویسندگان معاصر در مورد ساده‌سازی مد در جنگ عراق کرده‌اند. چنانچه گویی تنوع در لباس‌های موجود برای مصرف‌کننده عادی کم بوده است. برخلاف تصور عموم، به خصوص در آمریکا که محدودیت‌ها کمتر از انگلستان بود، سبک‌های مختلفی وجود داشته‌اند و طراحان ضمن پیروی از محدودیت‌های تعیین شده توسط هیئت‌های جنگی بریتانیا و آمریکا، همچنان خلاقیت خود را حفظ کرده‌اند.

مُد در سال‌های پیش از جنگ جهانی دوم

در طول ده سال پیش از جنگ جهانی دوم، مد زنان در آمریکا و بریتانیا دستخوش تغییرات تدریجی شد. این تحول را می‌توان در مدهای روزمره‌ی^۳ دهه ۱۹۳۰ مشاهده کرد (مانند کاتالوگ‌های سیرز^۴، تصویر شده توسط استلا بلوم^۵). در سال ۱۹۳۰، بلندای لباس زنان تا زانو بود و خط کمر پایین‌تر از خود کمر قرار می‌گرفت^۶ که زنان را لاغر و پسرانه نشان می‌داد (تصویر ۱). در این لباس‌ها هیچ تفاوتی بین پهنای کمر و باسن وجود نداشت و سینه‌ها مسطح به نظر می‌رسیدند. زنان کفش بنددار و پاشنه‌بلند چهار اینچی^۷ می‌پوشیدند. روی مدل موهایی کوتاه تا چانه، کلاه‌های کوچک تاجدار با لبه‌های برگشته در جلو، بر سر می‌گذاشتند. این کلاه، تغییر یافته کلاه معروف به کلاش^۸ از دهه گذشته بود. در سبک‌ها در سال ۱۹۳۱، برش کمر به جایگاه خط کمر طبیعی بازگشت و سبک‌های کمر بند دار^۹ ظاهر شدند. تا سال ۱۹۳۲ دامن‌ها تا ساق پا بلند شدند؛ کمر بندها بروی لباس بسته می‌شدند، سینه‌ها به لطف توسعه سینه‌بندهای استخوان‌دار شرکت کزوتوس^{۱۰}، دوباره قابل رویت شدند و سیلوئت لباس‌ها حالت زنانه طبیعی‌تری به خود گرفتند (تصویر ۲). در سال‌های ۱۹۳۳-۱۹۳۴ خطوط سجاف تا مچ پا بلند

شدند و شانه‌های ایپل‌دار و آستین‌های چین‌دار بر روی ناحیه قفسه سینه و نیم‌تنه تأکید داشتند (تصویر ۳). کلاه‌های لبه پهن محبوب شدند. تا سال ۱۹۳۶، قد لباس و دامن‌ها دوباره تا ساق پا کوتاه شدند. تا سال ۱۹۳۹، قد لباس دوباره تا زانو آمد و دهه را همان‌طور که شروع شده بود، به پایان رساندند. هرچند که پارچه‌های جمع شده روی بدن، روی نیم‌تنه تأکید می‌کرد و ایپل سرشانه‌ها یک تصویر تندیس‌وارانه‌تری ارائه می‌داد و که در نتیجه آن، فرم ظاهری به وضوح زنانه‌تر و بالغ‌تر شده بود.

تصویر ۲

تصویر ۳

در طول دهه ۱۹۳۰، سبک‌های مد عامه‌پسند توسط طراحان دیکته می‌شد و از ستارگان سینما الهام می‌گرفت. مثلاً در یک آگهی تبلیغاتی برای کلاه هاله^{۱۳} هالیوودی، عبارت "توسط لورتا یانگ^{۱۴} در هالیوود پوشیده شده" بر روی برجسب آن دوخته شده بود. لباس زنانه با استفاده از صفت‌هایی چون "پر زرق و برق"، "قابل توجه" و "دراماتیک" توصیف می‌شدند. جامعه آمریکایی، سبک‌های لباس‌های بازیگران محبوب خود در سینمای هالیوود را تقلید می‌کردند (تصویر ۳ و ۵). کالاهای موجود در کاتالوگ سیرز روبوک نشان می‌دهد که صنعت جدید حاضر آماده‌ها^{۱۵}، لباس‌های مد روز را با کپی‌برداری از لباس‌های تک دوز^{۱۶} و مجل ستارگان، که نسخه آمریکایی اشرافی‌گری بودند، برای طبقه متوسط مقرون به صرفه کرده‌است.

تصویر ۱

بلوز، دامن، ژاکت، بولرو^{۱۱} (کت کوتاه جلو باز) و کت‌های طرح مردانه که با بلوزهای فرفری پوشیده می‌شد، نیز از لباس‌های رایج بودند. کاتالوگ‌های سیرز روبوک^{۱۲} همچنین شلوارهایی را برای خانم‌ها به فروش گذاشت اما این شلوارها منحصراً برای ورزش یا شاید کار در حیاط پوشیده می‌شدند.

مد مردانه در دهه ۱۹۳۰، تغییرات اندکی داشت. کت‌های با سرشانه‌های پهن و شلوارهای پلیسه‌دار و پاکتی، بخش اصلی لباس مردان بودند. در اواسط دهه ۱۹۳۰، با تبلیغات در کاتالوگ سیرز روبوک در سال ۱۹۳۳، شلوارهای فاق‌بلند با دم‌پای ۲۲ اینچی، به خصوص در میان مردان جوان، محبوب شد (تصویر ۴). شلوار در طول دهه ۱۹۳۰ به یک شکل باقی ماند؛ اما عرض دم‌پا از ۲۲ اینچ کمتر شد. ژاکت‌های پشمی و پیراهن کشاف ورزشی و جلیقه نیز برای سپری اوقات فراغت در آخر هفته محبوب بودند و برای لباس‌های معمول کالجی استفاده می‌شدند.

تصویر ۵

Figure 4

تصویر ۴

به تصویب رساندند. در سال ۱۹۴۱، هر فرد بزرگسال بریتانیایی ۶۶ کوپن لباس دریافت می‌کرد، اما این تعداد به سرعت به ۴۸ کوپن کاهش یافت. در سال ۱۹۴۵، هر شخص تنها ۳۶ کوپن دریافت می‌کرد. هزینه کت و شلوار پشمی یک زن به تنهایی ۱۸ کوپن، یعنی به اندازه نیمی از سهمیه سالانه بود. به غیر از کفش با کف چوبی که ۵ کوپن بود، هزینه هر جفت کفش ۷ کوپن محاسبه می‌شد. با این حال، اگر این کفش‌ها پس از باران با دقت خشک نمی‌شدند، ممکن بود چوب کفش شکافته شود. با وجود چنین محدودیت‌هایی در تعداد اقلام پوشاک برای هر فرد، پوشاک روزمره، کت‌ها و کفش‌ها باید کاربردی و بادوام طراحی می‌شدند.

طرح سودمندی^{۱۷} که توسط هیئت تجارت بریتانیا در سال ۱۹۴۱ م. ارائه شد، هزینه و کیفیت پارچه تولیدی را در انگلستان تنظیم می‌کرد. دولت بریتانیا امیدوار بود که تغییرات مد را متوقف کند؛ به طوری که لباس‌ها به سرعت از مد خارج نشوند تا بتواند پارچه مورد نیاز برای تولید یونیفرم‌ها و دیگر ابزارآلات جنگ را حفظ کنند. شیک‌پوشان پیشرو بریتانیایی، به رهبری ادوارد مولینوکس^{۱۸} طراح، برای تشکیل انجمن جامع طراحان مد لندن به هم پیوستند. هدف آن‌ها طراحی لباس‌های ظریف و باکیفیت، مطابق با استانداردهای جدید دولتی بود. بعدها، هیئت تولید جنگ آمریکا همان نقش را در ایالات متحده ایفا کرد.

در مقررات مربوط به پوشاک مردانه، که در طرح سودمند بریتانیا در سال ۱۹۴۱ ارائه شد و با محدودیت‌های مشابهی با ایالات متحده، تنظیم شد؛ دور دم پای شلوار مردانه حداکثر ۱۹ اینچ بود و پلیسه‌ای یا چین‌دار کردن شلوار مجاز نبود. شلوارها با پارچه پشمی با کیفیت

مد در جنگ جهانی دوم

با وقوع جنگ جهانی دوم، عملکرد در مد، جایگزین فرم شد. برای صرفه‌جویی در موادی مانند پشم و ابریشم که برای ساخت لباس جنگی و چتر نجات استفاده می‌شد، ابتدا دولت بریتانیا و بعداً دولت آمریکا لایحه‌هایی برای محدود کردن استفاده از پارچه و جیره‌بندی اقلام لباس

تصویر ۶

برای جایگزینی مردانی که در جنگ بودند، محبوب شدند. یکی از تأثیرات جالب جنگ در مد آن زمان، دستور دولت ایالات متحده در سال ۱۹۴۳ برای کم کردن ده درصدی پارچه مصرفی در لباس شنا بود که منجر به معرفی لباس شنا دو تکه زنانه شد.

بررسی مجله بانوان در سال‌های جنگ، نشان می‌دهد که اگرچه برخی از طرح‌های لباس کاربردی بودند اما بسیاری از طراحان در حال ایجاد سبک‌هایی بدون شک زنانه و شیک بودند. گرچه کمبود پشم وجود داشت، اما شماره مارس سال ۱۹۴۳ مجله خانگی بانوان^{۲۴} نشان می‌دهد که چگونه از مواد دیگر مانند خز برای ایجاد حسی مسحورکننده و فریبنده در لباس‌ها استفاده می‌شد (تصویر ۸). کمر لباس‌های مجلسی کاملاً مشخص و با سرشانه‌های پهن جفت می‌شدند. شماره ژوئن سال ۱۹۴۱ مجله بانوان خانگی طرحی از یک "لباس شام کوتاه مشکی با سرشانه‌های کماتی" با یک برش ضربدری در یقه^{۲۵} و یک کلاه توری پهن را نشان می‌دهد. این لباس بی‌شکل یا به ظاهر صرفه‌جویانه نبود و برش ضربدری در یقه کاملاً جدید بود. با نگاهی به صفحات مجله خانگی بانوان، تنوع کلاه‌های زنانه در طول جنگ نیز در مشهود است. کلاه‌هایی با لبه‌های پهن، کلاه‌هایی در پشت سر قرار می‌گیرند و بسیاری از طرح‌های جالب و منحصر به فرد موجود بوده‌اند. طرح‌های این مجله آمریکایی قطعاً سودمندگرایانه نبوده‌اند.

مد در دوران پس از جنگ جهانی دوم

با مقایسه سبک‌های آمریکایی با سبک‌های بریتانیایی، به نظر می‌رسد که اگرچه این سبک‌ها از بسیاری جهات شبیه به هم بودند، اما مد بریتانیایی نسبت به هم‌تایان آمریکایی‌اش محافظه‌کارانه‌تر و کم‌تزیین‌تر بوده‌است. تیرل به این تمایز اشاره نمی‌کند اما اعتراف می‌کند که جیره‌بندی لباس در انگلستان بیشتر از آمریکا ادامه داشته‌است. با نگاهی به برخی منابع، به نظر می‌رسد که جنگ بر مد بریتانیایی بیشتر از مد آمریکایی تأثیر گذاشته‌است. بریتانیایی‌ها مجبور بودند

پایین‌تر و در ترکیب با مواد مصنوعی ساخته می‌شدند و معمولاً فقط در سه رنگ مشکی، قهوه‌ای یا سرمه‌ای در دسترس بودند. کت یقه‌دوبل ممنوع و حداکثر عرض یقه مشخص بود. همچنین محدودیت‌هایی در مورد تعداد دکمه یا جیب بر روی برخی از لباس‌ها وجود داشت.

برای زنان بریتانیایی هم کت‌های یقه‌دوبل ممنوع و تعداد پلیسه‌های مجاز در دامن مشخص بود. برای دامن‌ها بیش از ۲/۵ یارد پارچه نباید مصرف می‌شد؛ سجاغ لباس‌ها نمی‌توانست بیشتر از دو اینچ باشد و دور لبه مچی آستین حداکثر ۱۴ اینچ بود. برای صرفه‌جویی چرم در انگلستان و آمریکا، کفش‌های بدون پاشنه با تخته چوبی طراحی شد. به خاطر کمبود ابریشم در سال ۱۹۴۱، جوراب‌های ابریشمی زنانه از بازار برچیده شد و جوراب نایلونی که یک پیشرفت بزرگ فناوری در دهه ۱۹۳۰ بود نیز از قفسه‌ها ناپدید شد. محصولات جدیدی در سال ۱۹۴۱ برای رنگ‌آمیزی پاها، مانند ظاهر الیزابت آردن^{۱۹} در "فیلم پا مخملی" در مجله‌های بانوان، به منظور شبیه‌سازی ظاهر جوراب ساق‌بلند معرفی شدند؛ "برای تکمیل ظاهر می‌توان با مداد چشم سیاه، درز جوراب را در قسمت پشت پاها کشید". همچنین جوراب بابتی^{۲۰} به عنوان جایگزینی محبوب برای جوراب‌های ساق‌بلند، به ویژه در میان دختران نوجوان بدل شد. از مواد جایگزین مانند حصیر برای ساختن کلاه زنانه استفاده می‌شد. علاوه بر این، استفاده از زیپ در پوشاک زنانه و مردانه برای صرفه‌جویی در فلز ممنوع بود.

به گفته آن تیرل^{۲۱}، نویسنده کتاب تغییر روند در مد^{۲۲}، سبک‌های موجود در طول جنگ، قوی و ساده بودند. از چین‌ها و پلیسه‌های دهه گذشته خبری نبود و لباس‌های غیرنظامی غالباً منعکس‌کننده سبک لباس‌های نظامی بودند (تصویر ۶). از آنجا که لاستیک برای جنگ ضروری بود، طراحان سبک‌هایی را ترویج می‌کردند که نیازی به کمربند نداشتند. پنس‌ها در کمر لباس زنان آزاد شد و یک ظاهر موقر و بی‌شکل به لباس می‌داد (تصویر ۷). شلوارها، مطابق با تصویر مشهور "روزی روبرو تر"^{۲۳}، عمدتاً به دلیل پیوستن زنان به نیروی کار در کارخانه‌ها

Figure 8

تصویر ۸

Figure 7

تصویر ۷

کوتاه و بدون بند بود که سینه را از آنچه در دهه ۱۷۰۰م دیده می‌شد، بیشتر نشان می‌داد.

علاوه بر استفاده بیش‌ازحد پارچه برای دامن و پالتو، لباس‌زیرهای زره‌مانند، پس از سال‌ها استفاده از سوتین‌هایی با برش‌های ساده، باز طراحی شد. پس از مدت‌ها کمرست دوباره متولد شد؛ برای اینکه لباس‌ها به درستی بر تن بنشینند، یک کمرست مخصوص "کوتاه"^{۲۹} یا "کامل"^{۳۰}، یک سوتین اسفنجی نوک تیز و لایه برای باسن، لازمه ایجاد منحنی‌های شهوت‌انگیز بودند. (تصویر ۱۰) علاوه بر این، برای ایجاد پُف و چین لایه‌لایه در زیر دامن، استفاده از چندین یارد پارچه لازم بود. دولت‌های آمریکایی و بریتانیایی زنان را در جهت نپوشیدن سبک جدید ترغیب می‌کردند. بسیاری از زنان از ظاهر نو به دلیل اینکه بیش از حد عجیب، بیهوده، گران و در نتیجه ضد میهن‌پرستانه بودند، نقد می‌کردند. علاوه بر این، این لباس‌ها برای یک زن معمولی بسیار گران و البته غیرکاربردی بودند. برخی دیگر به سنگینی کمرست و بالشتک‌های سبک جدید که زنان به تازگی از آن‌ها آزاد شده بودند، شکایت داشتند. سبک جدید باعث بحث و گفت‌وگوهای گسترده و حتی تظاهرات عمومی در نیویورک و پاریس شد.

با وجود این انتقادات، اکثر زنان سبک جدید را پذیرفتند. برای سال‌ها، زنان بریتانیا لباس‌های بدون فرم و غیر زنانه را تحمل کرده بودند. طولی نکشید تا لباس‌های حاضرآماده ارزان‌قیمت دیور همه فروشگاه‌های بزرگ را پر کرد (تصویر ۱۱) و هر زن محترم و شیکی،

تصویر ۱۰

سختی‌های بیشتری را نسبت به آمریکایی‌ها تحمل کنند و این به احتمال زیاد به دلیل حضور طولانی‌تر بریتانیا در جنگ به نسبت آمریکا بوده است.

حتی پس از پایان جنگ هم چیره‌بندی لباس در بریتانیا ادامه یافت. آمریکایی‌ها محدودیت‌های کمتری داشتند و در نتیجه، به رهبری طراح باهوش، کلر مک کارل^{۲۶} یک ظاهر جدید آمریکایی متولد شد. برش‌های تمیز و نرم، که منعکس‌کننده یک سبک زندگی راحت و در عین حال فعال بود را از ظاهر آمریکایی نشان می‌داد. به گفته تیرل، این سبک‌های تازه با دامن‌های پفی، کلاه‌ها و دستکش‌های هماهنگ و کفش‌های چرمی روشن، مورد توجه زنان اروپایی قرار گرفت. به نظر می‌رسید که آمریکایی‌ها پیش‌تاز دنیای مد شده بودند.

در سال ۱۹۴۷، هنگامی که طراح فرانسوی کریستین دیور سبک جدید خود را راه اندازی کرد، این سبک‌ها تغییر کردند و وی به طور چشم‌گیری شانه‌های مربعی و سیلوئت صاف لباس زنانه مربوط به دهه گذشته را دگرگون کرد. این سبک بیشتر از آنکه به مدل‌های چند سال پیش شبیه باشد، با ظاهر دختر گیبسون^{۳۷} در اوایل دهه ۱۹۰۰ شباهت داشت. تصویر زن بار دیگر با لباس‌هایی با سرشانه‌های نرم، کمرست‌های تنگ، کمر باریک و یک دامن پفی تا ساق پا، نمایی اغراق‌آمیز و باشکوه گرفت. این لباس‌ها با جوراب ساق بلند و کفش‌های پاشنه‌بلند شیک پوشیده می‌شدند و ظاهری فریبنده و مجلل داشتند (تصویر ۹). پارچه مورد استفاده برای این دامن‌ها به تنهایی ۱۰ یا حتی ۱۵ برابر میزان پارچه دامن زمان جنگ بود؛ برای بعضی از آن‌ها تا ۳۰ یارد^{۲۸} پارچه مصرف می‌شد. دامن پفی با یک کلاه پهن تعادل پیدا می‌کرد. برای لباس شب، دامن همان قدر بلند و پفی بود؛ اما بالاتنه لباس معمولاً

Figure 9

تصویر ۹

نتیجه

مد در آمریکا و بریتانیا به دلیل محدودیت‌های شدیدتر در بریتانیا در طول سال‌های جنگ، متفاوت بود اما پس از پایان یافتن محدودیت‌ها در انگلستان در سال ۱۹۴۹ و پس از جنگ، تقریباً همسان شد. اگرچه تغییر واضح‌تری از سبک‌های کاربردی انگلیسی به سبک جدید وجود داشت، اما این سبک نگرش مشابهی را در انگلستان و آمریکا منعکس کرد. زنانی که آستین‌های خود را در کارخانه‌ها بالا زده بودند و "کار مردان" را انجام می‌دادند، به خانه‌های خود بازگشتند تا با آغوش باز به همسرانشان خوش‌آمد بگویند. کنار گذاشتن مشاغل مردانه خود به معنای رهاکردن لباس کار ساده برای پوشیدن لباس‌هایی با دامن‌های چین‌دار با کفش‌های پاشنه‌بلند ظریف بود. این راهی بود که زنانگی خود را پس بگیرند و بگذارند تا همسران، برادران و پدرانشان وظایف قبل از جنگ را دوباره به‌عهده بگیرند. در سطح بزرگتر، راهی بود تا آمریکا، بریتانیا و فرانسه بتوانند از پیروزی خود لذت ببرند و به حالت عادی برگردند یا در واقع، به جهان نشان دهند که آن‌ها حالا مرفه‌تر و موفق‌تر از همیشه هستند. ظاهر جدید یک سبک اشرافی بود. زنی که کمرست، زبردانی، دامن بلند و چین‌دار و کفش پاشنه‌بلند پوشیده و مانند یک خانم شیک و محترم به نظر می‌رسید. او مجبور نبود در کارخانه کار کند و شوهر موفقش از او مراقبت می‌کرد. تنها وظیفه او مراقبت از فرزندان زیبا و خرید کالاهایی که صنعت پررونق کشورش در قفسه‌ها می‌گذاشت، بود. مد منعکس‌کننده ارزش‌ها و سبک زندگی است. مدهای توسعه‌یافته پس از جنگ جهانی بازتاب دیدگاه امیدوار و خوش‌بینانه، اگر چه ساده‌لوحانه به جهان بود. هیولاهای دموکراسی خوار همگی مرده بودند و آفتاب تابناک می‌درخشید.

پی‌نوشت

1 Corset

کمرست پوششی است برای نگه داشتن بالاتنه به شکل دلخواه. به طور سنتی کمر باریک‌تر و باسن و سینه‌ها برجسته‌تر نشان داده می‌شد. این لباس برای سال‌های طولانی بخشی جدایی‌ناپذیر از کمد لباس زنان بود.

2 Flappers

3 Everyday fashion

4 Sears Cataloges

5 Stella Blum

(استلا بلوم یک تاریخ‌نگار مُد در آمریکاست)

6 Drop waist

سبکی در طراحی لباس که یک برش خط کمر لباس به گونه‌ای است که درز به جای کمر در باسن قرار گیرد.

۷ هر اینچ برابر با ۲/۵۴ سانتی‌متر است.

8 Cloche

9 Belted style

10 Kestos Company

11 Bolero

12 Sears Roebuck

13 Halo hat

کلاه‌هی است که سایه دورکلاه روی صورت هاله ایجاد می‌کند:

14 loretta young

لورتا یانگ بازیگر آمریکایی بود که از سال ۱۹۱۷ تا ۱۹۵۳ م. فعالیت حرفه‌ای طولانی و متنوعی در سینما داشت:

15 ready-made industry

16 Haute couture

17 The Utility Scheme

18 Edward Molyneux

لباس‌های جدید را بر تن می‌کرد. دیور همچنین یک سبک جدید دیگر، با دامن راسته مستقیم، تا بلندای ساق پا و ژاکت کوتاه تولید کرد. در این طرح از پارچه بسیار کمتری نسبت به طرح‌های دیگر استفاده می‌کرد و بسیار محبوب شد. با وجود جنجال‌ها و بحث‌ها، دیور پیروز ظاهر شد و پاریس بار دیگر به مرکز دنیای مد بدل شد.

جای تعجب نیست که علیرغم غیرکاربردی بودن و فرم مصنوعی و اغراق‌آمیز زنانه، خانم‌ها حاضر بودند لباس راحت و کاربردی خود برای سبک جدید کنار بگذارند. زنان از پوشیدن لباس‌های پشمی کسل‌کننده و ژاکت‌های مردانه خسته شده بودند. آن‌ها آماده بودند تا زنانگی خود را پس بگیرند. اگرچه فرم ظاهر سبک جدید کاملاً غیرطبیعی بود، اما بدون شک جذاب و فریبنده نیز بود. همچنین، سبک جدید نماد امید و رفاه دوباره بعد از سال‌ها سختی و پس‌انداز بود.

در مقابل، لباس مردان پس از جنگ تغییر چندانی نکرد. یک برش راسته‌تر جایگزین سبک‌های اغراق‌آمیز در سرشانه‌های پهن لباس شد. لباس مردانه، به ویژه در ایالات متحده، شخصیت اسپرت‌تری به خود گرفت. پس از سال‌ها جنگ و شرایط اسفناک، مردان آمریکایی آماده‌ی بازگشت به آرامش، خوشگذرانی و ورزش بودند. مد مردانه بریتانیایی عقب‌تر ماند و چندین سال طول کشید تا مُد مردان دستخوش تغییرات اساسی شود.

لباس نوجوانان، قسمت جامانده از اکثر کتاب‌های مد در آن زمان بود. نوجوانان معمولاً سبک‌های جدید و متفاوت را قبل یا در تضاد با با آن‌ها اتخاذ می‌کنند. با توجه به سالنامه‌های ایلینویز و سلیان^{۳۱} از دوره جنگ، دانشجویان معمولاً فاقد تنوع لباس در کمد خود بودند. دانش‌آموزان دختر اغلب با ژاکت‌های پشمی و پیراهن یقه‌دار در زیر آن، دامن راسته تا زانو و کفش کالج و جوراب تصویر می‌شدند؛ در حالی که دانش‌آموزان پسر، ژاکت و شلوار یا کت و شلوار می‌پوشیدند. در همان زمان، مجلات کمد‌های لباس متغیرتری را با لباس‌هایی از دامن‌های ماهی گرفته تا دامن‌های راسته، تا زانو، دستکش و طیف وسیعی از مدل‌های کلاه مخصوص خانم‌ها را به تصویر می‌کشیدند.

این اختلاف از بسیاری جهات به دلیل اختلاف سنی دانش‌آموزان در سالنامه‌ها و مخاطبان مورد نظر مجله خانگی بانوان بود. با وجود اینکه این کتاب‌ها ادعا دارند که دوران تصاحب فرهنگی توسط جوانان تا دهه ۱۹۵۰ آغاز نشده بود، تصاویر موجود در سالنامه‌ها نشان می‌دهد که^{۳۲} نوجوانان آمریکایی از همان اوایل جنگ خود را با سبک پِریپی^{۳۳} متمایز کرده بودند.

در حالی که سال‌های جنگ هیچ عنصر دیرینه‌ای برای مد امروزی تولید نکرد، اما خود جنگ تأثیر شگفت‌انگیزی در مد داشت. به مدت ده سال قبل از جنگ، بسیاری از مردم در نتیجه رکود بزرگ با فقری ملال‌انگیز روبرو بودند. سپس جنگ جهانی دوم، یکی از خونین‌ترین جنگ‌های تمام دوران به وقوع پیوست. آمریکا با رونق اقتصادی خود از جنگ بیرون آمد و این رونق اقتصادی موجب احساس غرور ملی و امید به آینده شد. انگلستان هم خیلی عقب نبود. این احساسات در سبک‌های عجیب و غریب و لوکسی که دیور بعد از جنگ محبوب کرد، منعکس شده است.

یک خرده فرهنگ در ایالات متحده است که با مدارس خصوصی و دانشگاه شمال شرقی همراه است. این اصطلاحات برای نشان دادن مشخصه‌های دانش آموزان یا دانش آموختگان این مدارس، به کار می‌رود. ویژگی آن‌ها در گذشته شامل یک گفتار خرده فرهنگ خاص، لباس خاص، شیوه‌ها و قوانین و مقررات که بازتاب یک تربیت طبقه بالا است.

منابع

Baker, Patricia (1992), *Fashings of a Decade: The 1940s*. New York: Facts on File, Inc.

Blum, Stella, ed (1986), *Everyday Fashings of the Thirties: As Pictured in Sears Catalogs*. New York: Dover Publications, Inc.

Clancy, Deirdre (1996), *Costume Since 1945: Couture, Street Style, and Anti-Fashion*. New York: Drama Publishers.

Presley, Ann Beth (1998), "Fifty Years of Change: Societal Attitudes and Women's Fashings, 1900-1950." *The Historian* 60 (Winter), pp. 307-325.

Schnumberger, (1986), sLynn (1991), *Let There Be Clothes*. New York: Workman Publishing.

Tyrrell, Anne V *Changing Trends in Fashion: Patterns of the Twentieth Century*. London: B. T. Batsford Ltd.

Ladies Home Journal: June 1941, March 1943, July 1950. Illinois Wesleyan University Wesleyana, 1941, 1942, 1945,

ادوارد مولینوکس یک طراح لباس مشهور انگلیسی بود که سالن‌های لباس آن در پاریس از سال ۱۹۱۹ تا ۱۹۵۰ م. فعالیت می‌کردند:

19 Elizabeth Arden's "Velva Leg Film

فلورانس گراهام یک تاجر کانادایی آمریکایی بود که با نام تجاری الیزابت آردن، یک امپراطوری آرایشی در سال ۱۹۱۰ م. را در ایالات متحده بنا کرد.

۲۰ جواب‌های سفید تا قسمت قوزک پا

21 Anne Tyrrell

22 Changing Trends in Fashion

23 Rosie the Riveter:

یک نماد فرهنگی از جنگ جهانی دوم است، نماینده زنانی که در

جنگ جهانی دوم در کارخانه‌ها و کشتیرانی کار می‌کردند، که بسیاری از آن‌ها مهمات و تجهیزات جنگی تولید می‌کردند.

24 Ladies home journal

25 Keyhole neckline

26 Claire McCardell

27 Gibson girl:

دختر گیبسون شخصیتی از ایده‌آل زنانه جذابیت جسمی بود که توسط

تصویرهای قلم و جوهر هنرمند چارلز دانا گیبسون در طی یک دوره ۲۰

ساله که در اواخر ۱۹ و اوایل قرن ۲۰ در ایالات متحده و کانادا به تصویر

کشیده شده بود. این هنرمند آفرینش خود را نمایانگر ترکیب‌بندی‌های

"هزاران دختر آمریکایی" دانست.

۲۸ یک یارد برابر با ۰/۹۱۴۴ متر

29 Waspie corset

30 Merry widow

31 Illinois Wesleyan yearbooks

32 Preppy style